

גליון 685
שנה י"ד תשפ"ה

סיפורי צדיקים

יו"ל לע"נ הרה"ח ר' הלל ז"ל בן ר' פינחס נחום המבורגר ז"ל

סיפורי חז"ל

כשתזרוק בי שלושה צרורות אבוא אחד מתלמידי רבי שמעון בר יוחאי שכח את כל תלמודו. הצטער מאד והלך אל מערת רבו, ובכה שם על צרתו, תוך כדי בכי וצער נרדם, והתגלה אליו רבי שמעון בר יוחאי, אמר לו הצדיק כשתזרוק בי שלושה צרורות, אבוא. התעורר התלמיד בבהלה, ומיהר אל פותר חלומות, סיפר לו על חלומו, וביקש שיגיד את פשרו. אמר לו האיש, פירושם של הדברים, שרבך אמר לך בחלום הוא, שאם תחזור על כל מה שתלמד שלוש פעמים, יישארו הדברים בראשך ולא תשכחם. עשה התלמיד כדברי פותר החלומות, ומאז לא שכח את מה שלמד כפי שהבטיח לו רבי שמעון בר יוחאי בחלום.

(עפ"י קהלת רבה י' - יג)

פרשת השבוע

בני שבט לוי ואמר, מדוע לא זכינו גם אנחנו להקריב קרבנות? אמר להם הקדוש ברוך הוא, דווקא מפני חביבותכם לפני, שמורה לכם העבודה המיוחדת באהל מועד, וכל זר לא יקרב לעבודה זו.

והאיש משה עניו מאד מכל

האדם וגו' (י"ב - ג')

מסופר על יהודי שישב במכוניתו והמתין לבנו. משנשתהה הבן מלבוא, הוציא האיש את ראשו מבעד לחלון המכונית, וקרא בשמו בקול רם משה! משה! באותו רגע עבר ברחוב הרה"ק רבי משה פיינשטיין זיע"א. כאשר שמע הגאון אדם הקורא בשמו, ניגש אל חלון הרכב ושאל את האיש לרצונו, ואם יכול לעזור לו? נבהל האיש מאד והחל להצטדק, יסלח לי רבנו, בוודאי לא התכוונתי אליו אלא לבני, הן לא היה עולה בדעתי לקרוא לראש הישיבה בשמו.

והבדלת את הלויים מתוך בני ישראל

והיו לי הלויים (ח' - י"ד)

במדרש ילקוט שמעוני, מובא משל למלך אחד, אשר ערך משתה גדול לכל שריו ועבדיו, מכריו וידידיו, רק אחד מהם, והיה זה ידידו הטוב של המלך לא הוזמן. הצטער האיש מאוד וחשב בלבו, מה עשיתי ומה חטאתי לפני המלך? שלא הוזמן אותי אל המשתה אשר עשה. והנה בסוף המשתה הלכו המוזמנים לבתיהם, ולבית הידיד הגיע שליח מיוחד מבית המלך, מוזמן אתה לארמון אמר השליח לידיד המלך, המלך מבקש לראותך מיד. כאשר הגיע אל הארמון, קבלו המלך במאור פנים, ברוך בואך ידידי הטוב, אותך אודה אני יותר מכל מכרי, משום כך עורך אני בעבורך משתה מיוחד.

כן הוא גם הנמשל על בני לוי, בפרשת נשא, למדנו על קרבנות הנשיאים, בכל יום הקריב נשיא אחד מנשיאי ישראל את קרבנו, והנה לשבט לוי לא היה נשיא, ומשום כך לא הקריבו קרבנות, הצטערו מאוד

זמני השבת

פרשת בהעלותך

זמני כניסת השבת

ירושלים: 7:10 ת"א: 7:25

זמני יציאת השבת

ירושלים: 8:28 ת"א: 8:31 ר"ת: 9:01

אני מאמין באמונה שלמה שכל מה שקורה בעולם

הוא בהשגחתו הפרטית יתברך

לייזר הפונדקאי היה חוכר בית מרוח בעיירה פולנית קטנה, שהיתה שייכת יחד עם כל הסביבה לאחד מבעלי האחוזה הגדולות של המדינה. בעל האחוזה אמנם לא היה ידיד גדול של היהודים, אך בכל זאת היה יותר ידידותי אל החוכר שלו מאשר הרבה פריצים אחרים, הוא חשב והאמין בכך שהחוכר היהודי שלו הביא לו מול וברכה, וזאת משום שמאז שליזר חכר את הפונדק, נתנו שדותיו של הפריץ יבול מבורך. פעם אחת שלח הפריץ לקרוא לחוכר היהודי שלו ושאלו איך זה עם הפרנסה, לייזר? איך לפעמים אדוני, השיב לייזר, פעם יותר טוב ופעם יותר קשה.

אמור לי את האמת, קורה שקשה לך לשלם את דמי החכירה השנתיים? האמת היא שלא פעם די קשה לשלם, אבל בעזרת ה' אני לא מתלונן, השיב לייזר מתוך חשש סמוי, הוא לא ידע למה מכוונות שאלותיו הבלתי רגילות של בעל האחוזה. אולם הפריץ הרגיע אותו ואמר לו, ראה נא לייזר, אני נוסע לחו"ל והכנסתי מנהל חדש שיפקח על האחוזה שלי, אני רוצה שאתה תמשיך להחזיק בפונדק, ואם תהיה שנה שיהיה לך קשה לשלם את דמי החכירה, הנה אני נותן לך עכשיו קבלה מוכנה וחתומה, המעידה על כך ששילמת את דמי החכירה לשנה שלימה. אם יהיו בעיות תוכל להראות קבלה זו למנהל, ובכך תוכל להימנע מצרות מיותרות. באומרו זאת, הושיט הפריץ ללייזר קבלה חתומה כדת וכדין, לייזר הודה לבעל האחוזה מקרב לב, ואיחל לו נסיעה מוצלחת.

בעל האחוזה נסע לו והמנהל החדש נטל לידי את רסן הניהול. באחד הימים הוא בא לביקור בפונדק, והיה מרוצה הן מקבלת הפנים שערך לו לייזר, והן ממראה עיניו, בביקורת שהוא עשה, הכל היה נקי ומצוחצח והפונדק עשה רושם מסודר ומנוהל היטב. אולם יחד עם זאת הוא עשה רושם של מנהל קפדן, והזהיר את לייזר לא לשכוח לשלם את דמי החכירה השנתיים בבוא הזמן. כעבור כמה ימים ערך המנהל החדש מסיבה לילית פרועה לכבוד חבריו, שהיו אף הם מנהלים באחוזה סמוכות. הם התהוללו כהוגן, ובאמצע הלילה התברר כי אולו המשקאות החריפים שבלעדיהם אי אפשר להמשיך בהוללות.

מיד שלח המנהל שליח אל לייזר לבית המרוח, כדי שיקנה אצלו יי"ש בכמות גדולה, היה זה ליל שבת, ולייזר התעורר משינה כאשר שמע דפיקות חזקות בדלת, הוא ירד מהמיטה ופתח את הדלת, אולם כאשר שמע את בקשת השליח, אמר לו כי הוא מאוד מצטער אך אין באפשרותו למלא את הבקשה, עכשיו שבת קודש, ובשבת הפונדק סגור אין הוא יכול לעשות שום עסקים בשבת, וממילא הוא לא יכול למכור משקאות להוללים. השליח חזר ומסר למנהל את דברי הפונדקאי היהודי. חמתו של המנהל בערה בו להשחית, הוא הרגיש את עצמו מבוש ונכלם על שהיהודי סירב למלא את מבוקשו, ובכך בייש אותו לעיני אורחיו. המחשבה הראשונה שלו היתה להביא הנה את לייזר ולהלקות אותו כהוגן לעיני כל האורחים, אולם הוא ויתר על המחשבה הזו, בחושבו כי

בעל האחוזה לא יהיה מרוצה מזה, מה גם שיש לו יחסים לבביים עם חוכר הפונדק, העמיד איפוא המנהל פנים כאילו הוא בולע את העלבון, אולם החליט כי בהודמנות מתאימה הוא כבר יעשה את החשבון עם היהודי הסורר.

הנה הגיע היום שבו היה לייזר חייב להביא את דמי החכירה, שמח המנהל שמחה גדולה, בראותו כי היום עבר והיהודי לא בא לשלם, רק להודמנות זו הוא חיכה, וכבר למחרת היום שלח לקרוא אליו את בעל הפונדק, לייזר הבין במה המדובר, אכן היתה זו שנה קשה הפרנסה לא היתה מצויה וממילא לא היה בידו הסכום הנחוץ לתשלום דמי החכירה, בלית ברירה הוא החליט לסמוך על הקבלה שהפקיד בידו הפריץ, הוא נטל לידי איפוא את הקבלה ונסע אל המנהל. כאשר הודיע לו המנהל בתרועת שמחה כי הוא מסלק אותו מהפונדק בשל אי תשלום חובו, הראה לו לייזר את הקבלה החתומה בידי הפריץ והמעידה על כך שהוא כבר שילם את דמי החכירה לשנה שלימה. אך בקושי הצליח המנהל להשתלט על תדהמתו, אולם לא היתה לו ברירה והוא חייב היה לכבד את חתימת הפריץ. השנה הבאה היתה קשה עוד יותר מקודמתה, ההכנסות ירדו בצורה דרסטית, ובהגיע הזמן שוב לא היה בידו לייזר לשלם את דמי החכירה, שוב לא היתה לו ברירה, ובצר לו הוא החליט לעשות שימוש חוזר באותה קבלה עצמה, פשוט על ידי תיקון התאריך, בעשותו זאת החליט לייזר כי ברגע שהפריץ יבוא הביתה הוא יספר לו את כל האמת, ובודאי יעזור ה' והוא יוכל לשלם לפריץ את החוב במלואו.

הוא עשה כמתוכנן, אולם הפעם ברגע שלייזר הביא לו את הקבלה המתוקנת, מיד חשד המנהל כי היא מזויפת, וכאשר לייזר לא היה מסוגל להביא לו גם את הקבלה מהשנה שעברה, שוב לא היה למנהל כל ספק כי לפניו מעשה מרמה, בתרועת ניצחון הוא הודיע ללייזר כי לא זו בלבד שישלך אותו מהפונדק, אלא גם יגיש נגדו תביעה משפטית על זיוף מסמך, והוא יצטרך לשבת שנים בבית סוהר על מעשהו זה. את הקבלה ה"מתוקנת" החרים אצלו המנהל כדי להגיש אותה כמסמך לבית המשפט, אז גם שיגר המנהל מכתב דחוף אל הפריץ ובו הודיע לו על כל הענין.

שבור ורצוצ' חזר לייזר הביתה. וכאשר התאווש קמעה רתם את סוסו ונסע אל רבו שישב בעיירה הסמוכה, הוא סיפר לו את כל סיפור המעשה ובדמעות בעיניו ביקש עזרה במצבו הנואש, הרבי כעס עליו מאוד על מעשה הזיוף שעשה, ואמר לו כי למרבה הצער אין הוא יכול לעזור לו, לייזר שהיה מיואש המשיך להפציר ברבי שיעשה משהו להצלתו, הוא גם הבטיח שהוא מוכן לקבל על עצמו דרך תשובה שהרבי ישית עליו, לאחר שכל זה לא עזר, אמר לייזר לרבי, רבי, לי היתה הזכות להיות אצל הבעל שם טוב הקדוש זיע"א, והוא לא היה דוחה שום יהודי בשעת צרה. "ככה, אתה באמת היית אצל מורי ורבי הבעש"ט הקדוש, נו האם למדת ממנו משהו בענין השגחה פרטית?" שאל הרבי, בודאי רבי, אני מאמין באמונה שלמה שכל מה שקורה בעולם הוא בהשגחתו הפרטית יתברך.

והאם גם למדת ממנו כי אם מישוה הולך בדרך, והוא זקוק פתאום לגבעול של קש כדי לנקות את המקטרת שלו.

משל ונמשל

רפואת הנפש

משל לרופא כשבא לחולה בעל דעה והשכל המקבל את מרירות התרופות בשמחה, אזי יתן לו סגולות ותרופות כמו שהם בלי תערובות דבש וכדומה, וזה הדרך היותר קרוב לרפואתו, וכשבא אצל חולה שאין דעתו שלימה ומסרב לסבול מרירות הסממנים, אזי יערב עמם סמים מתוקים ודבש וסוכר וכדומה, אעפ"י שאינו מענין הרפואה כלל, מ"מ צריך לעשות כן כדי שישתה משקה הרפואה ההיא, וזה תועלתו יותר רחוק מן הראשון, כי נתערבו ברפואתו דברים אחרים, אמנם יש חולה שלישי שדעתו קצרה, לא יאכל וישתה דבר כי אם הוא ערב לחיך ולא המועיל, ע"כ צריך לתת לו רוב דבש ומעט מן המעט מסממנים המרפאים, וזהו קרוב למיתה מן החיים, כי מעט הסם מתבטל במיעוטו ברוב הדבש ודברים המתוקים. אמנם אם הרופא הוא רופא באמת לשם שמים, אינו מצפה לשכר החולי, ורוצה הוא לקיים ואהבת לרעך ולא לעבור על לא תעמוד על רם רעך, אזי במקל יחבטנו ובשוטים ייסרנו, עד אשר יקבל הרפואות ויתרפא גם כן במרירותם כאשר המה ויתרפא גם כן.

כן הוא בחולי הנפש, לשעבר עמדו הנביאים רופאי הנפש ורפאו בסממנים בלי תערובת דבר אחר, רק אמרו "הוי השמים אור לחושך וגו' חכמים הם להרע וגו'" ודברים כאלו להכלים פניהם בפרהסיא, והמה שמעו ונתרפאו ושב ורפא להם, אמנם אחר כך נתקלקלו הדורות ומיאנו לשמוע, ואילו היו אומרים כמו הנביאים הראשונים היו מתרחקים ולא יטו אונם כלל, ע"כ התחכמו חכמי הדורות שהם רופאי הנפש לערב מעט דבש, דהיינו לומר פשטים נחמדים וכדומה, ולהבליע המוסר בנעימת הפשט, וגם זה הדרך קרובה אל הרפואה אך הוא רחוק מן הראשון. שוב נתקלקלו יותר, התחילו הרופאים לקחת רוב דבש להחניפם בדברים טובים, ולהמשיל משלים שיצחקו וישחקו עמי הארץ, ומתוך דבריהם יתלקטו אחת אחת דבבי מוסר מעט מזער, והוא רחוק מאוד מדרכי הרפואה.

(דרשות חתם סופר ח"א עט קצ"א)

ובדיוק באותו רגע עוברת שם עגלה מלאה קש, ונופל ממנה גבעול של קש והאיש מתכופף ומרים את הגבעול, מנקה בו את המקטרת ולאחר מכן זורק אותו, והרוח נושאת אתה את הקש ממקום למקום. האם גם למדת מהבעש"ט שכל זה הוא בהשגחה פרטית? זאת לא שמעתי, השיב לייזר אולם אם הרבי אומר כך, הרי אני מאמין באמונה שלמה שאכן כך הוא הדבר. נו, אם כך סע בשלום הביתה והאמן באמונה שלמה שהבורא יתברך יעזור לך במצוקתך, אמר הרבי ללייזר ופטר אותו לשלום לייזר נסע הביתה כשלבד חזר אמונה בבורא עולם, לייזר עדיין לא ראה מאין תבוא הישועה, אך לבו היה סמוך ובטוח כי השם לא יעזוב אותו.

אי שם במדינה רחוקה רכב אותה שעה הפריץ של לייזר על סוסו לאחר שיצא לטיול של בוקר. בכיסו היה מונח מכתבו של המנהל בו הודיע לו על מעשהו של לייזר, ועל המשפט שהוא הגיש נגדו בשל כך. אולם בראשו של הפריץ היו דברים אחרים, והוא לא נתן את דעתו על המכתב, לפתע התחשק לו לעשן מקטרת, הוא חיפש גבעול של קש כדי לנקות את המקטרת שלו, בדיוק באותו רגע עברה שם עגלה עמוסה בקש, והפריץ הושיט את ידו והוציא גבעול של קש מהערמה הגדולה, אולם בעל העגלה הבחין בכך והוא התרעם על הפריץ ואמר: מי נתן לך רשות לקחת קש מהעגלה שלי? הרי זה בסך הכל גבעול של קש ומה כל הרעש? התגונן הפריץ. אולם בעל העגלה עמד על שלו, אם כל אחד יטול קש אחד מה יישאר לי מהמטען? טען בלהט. הפריץ הסכים לשלם לבעל העגלה את הנזק, אולם הלה הודיע כי אין הוא רוצה כסף, אז מה אתה רוצה? שאל הפריץ. אני רוצה שתעשה ליהודי טובה, אולי יש לך חוכר יהודי באחוזה שלך? הפריץ נזכר במכתב שהיה מונח בכיסו, הוא הבטיח לבעל העגלה כי עוד היום ישגר שליח עם מכתב דחוף למנהל האחוזה שלו לבטל את המשפט נגד חוכר הפונדק. אם כך, הרי אני מוחל לו את הקש שלקחת, אמר לו בעל העגלה, אולם אל תשכח את הבטחתך. באומרו זאת נסע בעל העגלה מן המקום ונעלם כלא היה.

לייזר ישב בביתו ואמר תהילים, עד המשפט נותרו עוד שלושה ימים בלבד והוא עדיין לא נושע, אולם הוא לא איבד את אמונתו. מאוחר בלילה שמע דפיקה בדלת הוא פותח ומי עומד בדלת, אם לא מנהל האחוזה של הפריץ, האיש שבישל לו את כל הדייסה הזאת. לייזר מבקש אותו להיכנס ומחכה למוצא פיו. באתי לבקש את סליחתך, פתח ואמר לו המנהל בלי גינונים מיותרים, לייזר פתח עליו זוג עיניים מבהלות אך לא השיב מאומה. אדוננו הפריץ הודיע לי, המשיך המנהל הנבוך, שהוא אכן נתן לך את הקבלה והוא הורה לי לבטל את המשפט תיכף ומיד, ולא זו בלבד אלא לבקש ממך מחילה על אי הנעימות שנגרמה לך, אנא לייזר מחול לי. אני מוחל לך אדוני, השיב לייזר בלי נשימה. המנהל עמד רגע נבוך ואחר כך הוסיף, הנה שמעתי שעוד מעט ישוב הפריץ מחו"ל, האם תוכל לומר לו איזו מילה טובה עלי? לייזר הבטיח לו, וכאשר המנהל הלך, נאנח לייזר אנחה של רווחה ופתח בריקוד של שמחה.

צ"ן אדם לחברו

שומעים חרפתם ואינם משיבים

מסופר על הרה"ק רבי אבנר רבה של פרנקפורט זיע"א, שהיה גאון עולם וצדיק תמים, הוא היה מחזר על פתחי בתים ופתחי חנויות ומעשה לדברים שבצדקה. פעם אחת בימי אלול בא לעשיר אחד סוחר מעיר אחרת לגבות ממנו צדקה, הסוחר לא הכיר את רבי אבנר, וראה אותו כקבצן שהקבצנות אומנותו, ולפי שהיה הסוחר טרוד באותה שעה בחשבונותיו, גער בו ברבי אבנר בנויפה "צא מכאן אין לי פנאי". רבי אבנר שמע חרפתו ולא השיב, נפטר מן הסוחר ויצא. כשיצא, פשפש הסוחר ולא מצא את מקלו, אמר, חזקה לאותו קבצן שגנב את מקלי. רדף אחריו בחוץ והשיגו, התחיל שופך עליו קיתון של זלולים: רמאי, גנב, השב לי את מקלי, וכי בשביל שנתבעתי ולא נתתי לך ראוי אני שתגנוב את מקלי? חלילה לי, עונה רבי אבנר, לא שלחתי ידי במקלו. נתמלא הסוחר כעס והתחיל מכה את רבי אבנר. קיבל רבי אבנר את המכות בשתיקה, ולא גילה לו מי הוא ומה שמו.

בשבת שובה דרש הרב בבית הכנסת כנהוג בתפוצות ישראל, הלכו כל בני העיר לשמוע את דרשתו של הרב, הסוחר האורח אף הוא הלך לבית הכנסת. כשנכנס היה בית הכנסת מלא קהל וצפוף, והרב עומד על הבימה ודורש, נדחק הסוחר בין הקהל ונתקרב אל הבימה כדי לשמוע יפה את הדרשה, כשזקף את עיניו וראה את תואר פני הרב, חשכו עיניו ונתעלף. מיד הוציאוהו לפרוודור והשיבו את רוחו אליו, התחיל הסוחר גועה בבכיה אוי לי וי לי, את רבנו מרא דאתרא בויתי והכיתי, העומדים מסביב הפיסו את דעתו והשיאו לו עצה לילך אל הרב ולרצותו, וחזקה על צדיק כמותו שלא יקום ולא יטור, אלא יתרחם ויתפייס.

עשה הסוחר כן, לאחר שסיים הרב את דרשתו וכל הקהל נדחק אליו לאמר לו יישר כח, נדחק אף הסוחר עמהם לרצות את הרב ולבקש מחילתו. כשראה אותו רבי אבנר אמר: על עסקי המקל בא זה, הלך לקראתו והתחיל מרצה ומפייס אותו בפני כל עם ועדה: יסלח לי כבודו שגרמתי לו צער מעיד אני עלי במקום מקום קדוש זה שלא שלחתי ידי במקלו.

ענותותו של רבי אלחנן

שלוחא דרבנן בעיה"ק ירושלים בדורות הקודמים, רבי משה בלוי וצ"ל מספר בזכרונותיו, על פגישתו עם הרה"ק רבי אלחנן וסרמן זיע"א בכנסיה הגדולה בשנת תרמ"ז. באחת משיבות מועצת גדולי התורה שדנו בענין מסוים, והנוגעים בדבר הציעו את דבריהם לפני הגדולים, עמד רב אחד והכריז: "אני מבקש שכל מי שאינו רב או אדמו"ר יעזוב את האולם". מה נשתוממתי פתאום לראות בחוץ את ר' אלחנן, שאלתי אותו בתימהון מה עושה כאן ראש הישיבה דברנוביץ? הלא דנים עתה בדברים אשר נוכחותו נחוצה מאד, ענה לי בתמימות: "ר' משה לא שמעת את הכרוז שכל מי שאינו רב או אדמו"ר יעזוב את האולם? ואנכי אינני לא רב ולא אדמו"ר".

למחול לכל יהודי

מסופר על הרה"ק רבי בן ציון אבא שאול זיע"א, שמימיו לא הלך לישון ובלבו קפידא על מישוהו, מלבד פעם אחת, שבמקרה ההוא קרה שאותו אדם פגע בו מאד. אבל כשהגיע לומר קריאת שמע שעל המיטה, שאז אומרים "הנני מוחל וסולח לכל מי שהכעיס והקניט אותי או חטא כנגדי", לא לומר את התפילה הזו לא בא בחשבון. ואז ישב זמן רב עד שניקה מלבו כל טינה כלפי אותו אדם, ואז אמר את הריבונו של עולם כבכל לילה.

תלולא דצדקיא

שבת קודש י"ח סיון

הרה"ק רבי ישכר דוב מראדושיץ ב"ר יצחק (תר"ג)

יום ראשון י"ט סיון

הרה"ק מנחם נחום מטקווירא מאבניווקא (תש"ו)

יום שני כ' סיון

רבי יוסף אירגאס ב"ר עמנואל (שומר אמונים

הקדמון - ת"צ)

הרה"ק רבי צבי הירש ב"ר שלום זעליג מנאדבורנא

(צמח ד' לצבי - תקס"א)

יום שלישי כ"א סיון

הרה"ק רבי שלמה שפירא ממונקאטש ב"ר אליעזר

מלאנצוהוט (תרנ"ג)

יום רביעי כ"ב סיון

רבי יחיאל מיכל אב"ד נעמרוב הי"ד

ב"ר אליעזר (ת"ח)

הרה"ק רבי איתמר מנדבורנא ב"ר מאיר

מקדעטשניף (תשל"ג)

יום חמישי כ"ג סיון

הרה"ק רבי אהרן מברענא ב"ר חיים

(תרפ"ו)

יום שישי כ"ד סיון

הרה"ק רבי יצחק יעקב מבלענדוב ב"ר

חיים מאיר יחיאל ממאגלינצא (תרמ"ב)

זכותם תגן עלינו ועל כל ישראל אמן

מצווה הלכות

מאת הרה"ג נטילאל הכהן רבינוביץ שליט"א
מח"ס "בם אני אודך" רפרסד יוסף הדרש" על המצוות.

הכנת מאכל ביצה עם בצל בשבת (ב')

א) הביצים יכול למעך כהרגלו בשיני מולג, אבל לא במגרדת. (כשו"ע או"ח סימן שכ"א, סעיף ט' - י', ובמשנה ברורה שם ס"ק ל"א)

ב) יערבב על ידי שינוי, דהיינו שיעררב באצבעו, או על ידי העברת הכף הנה והנה, וטוב שיוציא הכף מן התערובת באמצע שמערבב. (שמירת שבת כהלכתה פרק ח' סעיף ט')

ג) מי ששגג וקילף הביצים שלא בסמוך לסעודה, אין לאסור המאכל בדיעבד. (ארחות שבת, חלק א' פרק ג' סעיף קכ"ט, ובהערה קנ"א)

ד) הקולף ביצה שיש על גבה אות או ציור, צריך להזהר לעשות זאת באופן שלא ישברו האות והציור. (קצות השולחן סימן קמ"ד).

ה) ביצה מבושלת, הכל נחשב כמין אחד, ולכן מותר להפריד החלבון [הוא לבן הביצה] מהחלבון [הוא הצהוב הנמצא באמצע], או להפוך, ואין בזה איסור בורר. (ארחות שבת פ"ג סעיף ל"ז ועע"ש בהערה ל"ד)

לע"נ

הרה"ק רבי איתמר מנדבורנא
ב"ר מאיר מקדעטשניף זיע"א
נלב"ע כ"ב סיון תנצב"ה

קרית קרעטשניף רחובות

טל': 052-7144471 מייל: sipureitzadikim@gmail.com

בחסות דפוס פוסטר

דפוס אישי מקצועי

08-8422112 ההגנה 54 רחובות

P6422112@gmail.com